

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra SLØRET. (Efter et græsk Sagn.)

Citation: Hauch, Carsten: "Poetiske Arbejder. - 1929", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder. - 1929*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 223. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch03val-shoot-idm140718938621664/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Arbejder. - 1929

Selv den tidseltyggende Ged med Forfærdelse seer
dem,
Naar den springer fra Steen til Steen paa det høie
Neriton.
Bedre det visselig var at færdes i qvægrige Sparta,
Ved Eurotas, den hellige Flod, hvor Bierne sværme,
Hvor krumhornede Oxer i Kløvermarkerne vandre,
Mens de vælige Føl, med Halen høit og med Manken
Flagrende vildt heniler i Flok til den herlige Flod-
søng.»

Ham giensvared med Iil den behændige Konning
Odysseus:
»Rigeligtmalkende Køer, der i Flok omvandre paa
Sletten,
Eier du visselig her i fieldombeltede Sparta,
Ved Eurotas, den hellige Flod, hvor Bierne sværme.
Mig behager dog meer det skovbekrandste Neriton,
Hvor Vandfuglene skriger i Sky, og den giøende Sæl-
hund
Tidt oplavrer paa Land, for at flye den sorte Po-
seidon;
Mig behager langt meer den i Kreds sig dreieude
Svale,
Der omflagrer min Borg, og de tidseltyggende Geder,
Der oplattre fra Steen til Steen mellem Ithakas
Fielde.»

Saa han talte, da nærmed sig langsomt Penelopeia;
Begge den herlige Vogn besteg, og med løsnede
Tømmer

Hestene traved saa let, som den Vildt opsporende
Jagthund,
Naar bag skaldede Green den Artemis viser et Daa-
dyr.

Nær Lakedaimon en Lund man seer, hvor den hellige
Flodgud
Med ustandselig Kraft fremvælder sin Strøm, for at
lædske
Den veifarende Mand og de Hiorde, der græsse paa
Sletten;
Høitopstræbende Popler danner om Kilden en Halvs-
kreds,
Mens den smidige Vandpæl holder sig ud over Bøl-
gen.
Men da Odysseus saae de evindeligsusende Popler,
Dreied han Tømmen omkring, og forlod bestøvede
Landvei,
Thi forsmædelig Tørst ham drev mod den hellige
Kilde.
Men da Tørsten var slukt, og igjen han nærmed sig
Veien,
Saae han en ilende Fiirspændsvogn, hvorum Støvet
sig hvirvled,
Liig den hvidgraa Dunst, der fra Solnedgang og til
Midnat
Vælder sig langsomt frem over Moser og fugtige
Engbund.
Paa den prægtige Vognstol sad i skinnende Kiortel
Drotten Ikarios; selv han styred de vælige Heste.
Men da han nærmere kom, han Tømmerne dreied
behændig,